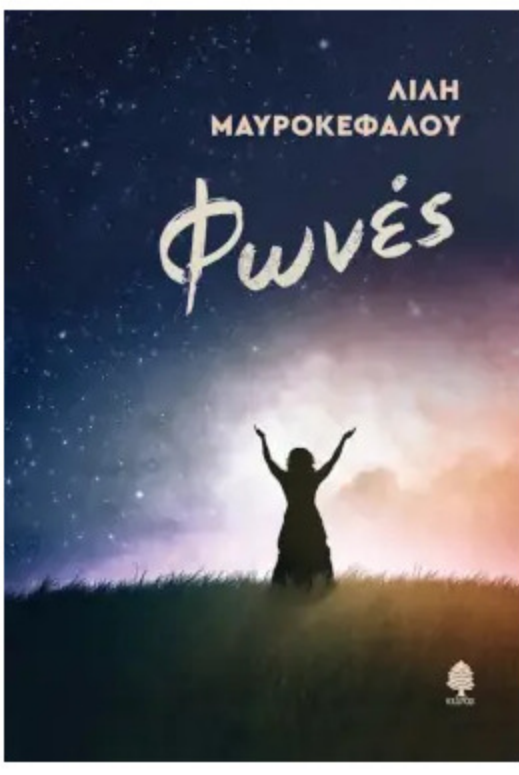

γράφει η **Κατερίνα Σιδέρη**

Οι φωνές του βιβλίου ανήκουν σε πολλούς και διαφορετικούς χαρακτήρες. Φωνές ήπιες, ντροπαλές, μα και άλλες που κραυγάζουν δυναμισμό, σθένος, αλλά και πόνο, παράπονο ή μοναξιά.

Καθεμιά τους αναμοχλεύεται με τις υπόλοιπες και όλες μαζί δημιουργούν ένα ηχηρό συνονθύλευμα που παρασέρνει στη δίνη του τον αναγνώστη.

Η **Ειδοθέα**, η **Ηλέκτρα**, η **Φοίβη**, ο **Θοδωρής**, η **Αναστασία**, ο **Θεόδωρος**, η **Μαριγώ**, ο **Τάσος** και κάποιοι ακόμη που το όνομά τους θα μείνει αθέατο, είναι πρόσωπα που ξεπηδούν από τις σελίδες, σε προσεγγίζουν με τις φωνές τους και σε καθηλώνουν να διαβάσεις την ιστορία τους.

...δεν είναι ο ύπνος μας ανυπαρξία, προσωρινή βέβαια, αλλά αυτό το διαπιστώνουμε μόνο όταν και αν ξυπνήσουμε...

Πολλά διαδραματίζονται σε τούτο το βιβλίο και θέλει υπομονή για να φτάσεις στο τέλος του. Θα περάσεις από εποχές, γενιές, οικογένειες και θα βρεθείς στην άλλη όχθη, όπου πολλοί από τους ήρωες έχουν πια περάσει στη λήθη, μα μην ανησυχείς γιατί ο απόηχος της φωνής τους, ακόμη κάνει την παρουσία τους αισθητή.

Κάθισε αναπαυτικά, γιατί έχω να σου διηγηθώ πολλά.

Μια γυναίκα που μισεί τη μοναξιά, είναι αυθόρμητη, εξωστρεφής και αναρχική για τα δεδομένα της εποχής της και μένει χήρα στα 22 της, ένα φιλί κάτω από το μνημείο του Φιλοπάππου, ένας πατέρας και η διαταγή του για τον γάμο της 17χρονης κόρης του, ο πικρός Αύγουστος του 1922 και η εξέγερση του Πολυτεχνείου, ένας μασκαρεμένος νιος σε γριούλα, μια ματωμένη κούκλα, αλλά και η Θεσσαλονίκη που γίνεται απάνεμο λιμάνι μιας λειψής οικογένειας, είναι τα πρώτα στοιχεία που προσφέρονται στον αναγνώστη και μαζί τους η αγωνία για τη συνέχεια.

Σειρά έχει ένα δειλό και ορφανό προσφυγάκι που θα φιλοξενηθεί σε ορφανοτροφείο, η λευκή κορδέλα δώρο του Θανάση, ο τρόμος για το σκοτάδι, τα χρόνια της ΕΟΝ, ένα φύλλο εφημερίδας με τρανταχτά νέα, ο αιθεροβάμων, εγωιστής και οξύθυμος γεωπόνος, οι ανορθόγραφες επιστολές ενός πατέρα, ο αχός του πολέμου και ο σοβαρός σκοπός ενός νέου για τη γυναίκα που ίσως να αγαπά, αλλά και ένας άνδρας με καπαρντίνα και ρεπούμπλικα.

Οι εποχές εναλλάσσονται, τα γεγονότα το ίδιο και οι ήρωες μεστώνουν, αλλάζουν ή συνεχίζουν να παραμένουν άκαμπτοι μέσα στον χρόνο.

Θα διαβάσουμε για τον ανταρτοπόλεμο, για τα χειρόγραφα ενός νέου βιβλίου, για την ολαβόφωνη Κατερίνα, για μια γιαγιά που κανείς δε τη νογάει λόγω της ντοπιολαλιά της, για έναν χωρισμό και μια απρόσμενη αγάπη, για μια βόλτα στη ζούγκλα του Εθνικού Κήπου, για ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, για την παχιά κότα όπου δίνεται πεσκέσι, αλλά και για το πείσμα, τον θυμό και το γινάτι που κατοικούν εντός μιας σκληρής και κυκλοθυμικής γυναίκας.

...το κεφάλι σου, δύστυχη, ανασήκωσε. Τον λαιμό σου στήσε. Ν’ αντέξεις!...

Απρόσμενα εμφανίζεται ο μεσόκοπος **Λαμπρίδης** από τον Καναδά, η ανάγνωση ενός ημερολογίου, οι αταξίες ενός έφηβου και ένα μακρινό ταξίδι για τρεις, η **Φωλιά** ένας πρώην παρατημένος αμπελώνας, η Σάμος που λειτουργεί θεραπευτικά για μια βασανισμένη ψυχή, μια καθηλωτική θεατρική παράσταση, η ποιητική συλλογή **Ανασυνθέσεις και Αποσύνθεση**, μια παιδική ζωγραφιά με αφιέρωση, αλλά και μια μοιραία συνάντηση που φέρει πνοή αλλαγής.

Από τα βιβλία που διαβάζω, επιλέγω μια φράση που μου κίνησε το ενδιαφέρον για να την μοιραστώ μαζί σας. Από το βιβλίο της Λιλής Καλούτσα, ένα σύντομο βιογραφικό της οποίας θα βρείτε στο τέλος του άρθρου, επέλεξα την παρακάτω:

...θαρρείς πως εμείς οι άνθρωποι έχουμε υφάνει το δίχτυ της ζωής; Όχι. Εμείς είμαστε μόνο υφάδια. Οτιδήποτε γίνεται στο δίχτυ, γίνεται και σε μας. Πως λοιπόν μπορώ να νοιάζομαι μόνο για τον εαυτό μου;...

Το βιβλίο διαθέτει χώρο για νοσοκομεία, νεκροταφεία, γκρίνια, αποκαλύψεις, συναισθηματικούς εκβιασμούς, παρωχημένα ήθη, καταναγκασμούς, έρωτες, αγάπες, λάθη, μυστικά, συγχωρέσεις, ξεκαθάρισμα λογαριασμών, απαγορευμένες ουσίες, παρελθοντικά κατάλοιπα, αραχνιασμένα όνειρα, κρυφές σκέψεις.

Δεν θα πω άλλα. Ο κάθε ήρωας αδημονεί να διαβαστεί, να βγει στο φως, να ακουστεί η φωνή του. Ποια από όλες ξεχώρισα; Δεν θα σας αποκαλύψω. Είναι μια φωνή που απέχει, που δεν επιθυμεί να κάνει κρότο, μια φωνή που πολλοί κωφεύουν όταν εμφανίζεται, μα σε μένα δεν πέρασε απαρατήρητη ούτε η φωνή, ούτε τα όσα έχει να μας πει.

Που ξέρετε, αφότου διαβάσετε το βιβλίο, ίσως και να συμφωνήσετε μαζί μου.

Κανείς δεν ξέρει...

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα του βιβλίου.

Γεννημένη στη Θεσσαλονίκη η **Λιλή Καλούτσα – Μαυροκεφάλου** πέρασε τα παιδικά κι εφηβικά της χρόνια στη Μακεδονία. Αργότερα εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου σπούδασε Αγγλική Φιλολογία και Ιστορία-Αρχαιολογία. Τα τελευταία χρόνια ζει στην Αίγινα, όπου ίδρυσε την Ομάδα Προσέγγισης Αρχαιοελληνικής Τραγωδίας.

Εργάστηκε ως καθηγήτρια στη Μέση Εκπαίδευση και στον Ελληνικό Οργανισμό Τουρισμού. Επίσης ως εθελόντρια στην Κιβωτό του Κόσμου και στην Κίνηση «Απελάστε το Ρατσισμό». Στον χώρο της λογοτεχνίας εμφανίστηκε το 1977 με το ιστορικό μυθιστόρημα για νέους Άγης.

Έχει βραβευτεί από την Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών και τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά.

Το βιβλίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Κέδρος**.

Το οπισθόφυλλο του βιβλίου αναφέρει:

Τέσσερις γενιές. Και οι ιστορίες τους να αντικατοπτρίζουν κομβικά σημεία της νεότερης ιστορικής και κοινωνικής διαδρομής μας: Μικρασιατική Καταστροφή και προσφυγιά, Κατοχή και αντίσταση, Εμφύλιος και δικτατορία, «δανεική» ευημερία και πολύπλευρη κατάρρευση.

Η εκρηκτική Μικρασιάτισσα Ειδοθέα, η πρωτόγονη Μαριγώ, η επιφυλακτική Ηλέκτρα, ο στρυφνός μα ονειροπόλος Θοδωρής, η εφτάψυχη Φοίβη, ο φιλοσοφημένος Στέλιος, η ακτιβίστρια Αναστασία και ο ασκητικός Θεόδωρος καταθέτουν το λιθαράκι τους στο μυστήριο της ανθρώπινης ύπαρξης και του ιστορικού γίγνεσθαι.

Και στη χρεοκοπημένη πατρίδα η ελπίδα, επιτέλους, αγανακτεί, σηκώνει κεφάλι και μαρσάρει.

Περισσότερες πληροφορίες για το βιβλίο, θα βρείτε [εδώ](#).